

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΙΑ μιά στιγμή ή πάλι του βασιλέως φωτίστηκε και ξαναβρήθηκε καθαρά τις προφαιτείες της σύζυγου του Αικατερίνης, Κρούς ιδρώς τόν έβουσε άμέσως άπ' τό κεφάλι ώς τά πόδια. Για μιά στιγμή ένοιωσε την έπιθυμία νά βγή από τό σάβλο και νά εγκαταλείψει τόν άγώνα...

Μά πώς μπορούσε νά τό κάνει αυτό στή στιγμή που τόσες χιλιάδες μάτια τόν κύτταζαν και τόν κάρφωναν στή θέσι του!... Έξ' άλλου, ό κ. ντε Βιεγβίλ είχε δώσει

τό σύνθημα της έκκινήσεως...

Ό κβός είχε ρυτίει...

Έμπρός! Και άς γίνει τό θέλημα του Θεού!

Τά δυό άλογα ξεκίνησαν καλπάζοντας, πιδ έξυπνα και λιγώτερο ιμφρά έκεινη τή στιγμή από τους σιδερόφρακτους άναβάτες τους.

Ό Γαβριήλ κ' ό βασιλέως συναντήθηκαν στή μέση του στίβου. Τά κοντάρια και τών δυό τους συγκρούστηκαν κ' έσπασαν έπάνω στους θώρακός των. Έπειτα προσπέρασαν ό ένας τόν άλλο, χωρίς νά σιμδή τίποτε τό άπειταίο.

Όστε τά προαισθήματα του τρώου που κατείχαν τους πάντας δέν ήσαν δικαιολογημένα... Ένα γενικό μουρμουρίσμα χωρίς έπασχολούθησε μετά τή συνάντησι αυτή έκ μέρος των θεατών κ' όλοι ένοιωσαν τά στήθη τους άνακουφισμένα.

Η βασίλισσα Αικατερίνη τών Μεδίκων ήρωσε πρός τόν ουρανό ένα δάκρυ γειάτο εύγνωμοσύνη.

Μά ή χαρά αυτή ήταν πρόσθη κ' όχι δικαιολογημένη...

Οι δυό καβαλλάρηδες άλλωστε θροισζόντουσαν άκόμα μέσα στο σάβλο. Είχαν φτάσει καθένας τους στην αντίθετη άκρη άπ' αυτή που είχαν μπει κ' έβρεξε τώρα νά ξαναγυρίσουν καλπάζοντας στο σημείο της εκκινήσεως των και, κατά συνέπεια, νά συναντηθούν άκόμα μιά δεύτερη φορά.

Όσο δέν ήπληξε πιά κανένας κίνδυνος... Θα διασταυρωνόντουσαν άπλωσ χωρίς νά χτυπήσουν...

Μά, είτε μέσα στην ταραχή του, είτε από πρόθεσι, είτε από δυστυχία—αυτό δέν τό έμαθε ποτέ κανείς έκτός από τό Θεό—ό Γαβριήλ ξαναγυρίοντας, δέν πέταξε, σύμφωνα με τή συνήθεια, τό κονμάτι του σπασμένου κονταριού του που του είχε μείνει μέσα στά χέρια, άλλα έξακολούθησε νά τό κρατά προτειταμένο μπροστά του.

Έτσι, κατά την επιστροφή του, καθώς τόν παρέσυρε όρμητικά τό κλονό του, συναντήθηκε πάλι με τό βασιλέα και τό κονμάτι αυτό του κονταριού, προτειταμένο καθώς ήταν, χτύπησε στο κεφάλι του Έρρίκου ΙΙ.

Η προσοπίδα της περιεστράφιας άνακουφίσθηκε από τή δύναμη του χτυπήματος και τό κονμάτι του κονταριού μπήκε βαθιά στο μάτι του βασιλέως και όγνηκε από τό αυτί.

Οι μισοί μόνο από τους θεατές, γιατί οι άλλοι μισοί είχαν σηκωθεί κ' ήσαν έτοιμοι νά φύγουν, είδαν τό τρομερό αυτό χτύπημα. Μά ή δυνατή κραυγή της άγωνίας που έβγαλαν άμέσως, είδεταιίους και τους άλλους.

Έντοναταξί, ό βασιλέως είχε παρατίσει τά χαλινάρια του, είχε άρπαξει από τόν τραχήλο του άλόγου του κ' έτσι έβγαισε ως τό τέλος της κόρσεσ του, όπου τόν έέχτησαν οι κύριοι ντε Βιεγβίλ και ντε Μπουσσύ.

— Άχ! πεθαίνω!... ήσαν τά πρώτα του λόγια.

Εί' έπειτα έπροσθεσε με σβυσμένη φωνή:

— Άς μην ένοχλήσουν τόν κβίο ντε Μονγκουερύ!... Ήταν δικαιο αυτό που έβασε... Τόν συγκρατώ.

Και λιποθύηησε.

Δέν θα περιγράφοιμε έδδ τήν ταραχή που έπασχολούθησε... Η Αικατερίνη τών Μεδίκων σιωπούσε κάτω μισοκλεισμένη...

Τόν βασιλέα τόν μετέφεραν άμέσως στο δωμάτιο του στο μικρό άνάκτορον του Τουρνέλ, χωρίς έντοναταξί ν' άναστήθη ούτε μιά στιγμή τίς είδησεις του.

Ό Γαβριήλ είχε κατεθεί άπ' τό άλογό του και στεκόταν όρθιος μπροστά στο φράχτη του στίβου, άκίνητος, άπολιθωμένος και σάν χτυπημένος ό έθιος από τό χτύπημα που είχε καταφέρει.

Όσα είχαν άκούσει τά τελευταία λόγια του βασιλέως, τά είχαν έπαυαάθει και στους άλλους κ' έτσι κανείς δέν τολμούσε νά ένοχλήση τόν κβίοτα ντε Μονγκουερύ. Μά μουρμούριζαν άλόγουά του κ' όλοι τόν κύτταζαν μ' ένα είδος τρώμου.

Ό ναύαρχος Κολινυ, ό άποίος είχε παρακολούθησει τό κονταρχιύπημα, ήταν ό μόνος που είχε τό θάρρος νά πλησιάσει τό νερό και νά του πη με σιγανή φωνή:

— Νά ένα τρομερό δυστύχημα, φίλε... Ξέρω πώς ήταν έντελός τυχαίο... Μά άδιάφορο... Άν και δέν μπορούν νά σάς άπειθύνουν καμιά κατηγορία γι' αυτό, πρέπει νά φιλαλαόασατε... Σάς δίνω τή συμβουλή νά εξαφανιστήτε γιά ένα διάστημα, και νά εγκαταλείψετε τό Παρίσι και τή Γαλλία... Υπολογίζετε σε μένα πάντοτε... Όρεβουά...

— Έυχαριστώ, άπάντησε ό Γαβριήλ.
Ένα θλιβερό κ' άδύνατο χαμόγελο πέρασε άπ' τά χείλη του, ένθ ό άρχηγός τών διαμαρτυρουμένων του μιλούσε.

Ό Κολινυ κατάπν τόν χαϊρέτησε με τό κεφάλι κ' άπομακρύνθηκε.

Έπειτ' από μερικέσ στιγμές ό δουξ ντε Γκιζ πλησίωσε με τή σερά του πρός τό μέρος του Γαβριήλ, δίνοντας μερικέσ διαταγέσ.

Πέρασε κοντά στο νεαρό κβίοτα και του είπε στ' αυτί:

— Πάλι άσχημο τό χτύπημά σου, Γαβριήλ... Μά δέν μπορούν νά μπροκακούν γι' αυτό έναντίον σου... Πρέπει μόνο νά σε λιποθύηται... Τό χτύπημά σου με κάνει τώρα πανόχρω και πρέπει νά ξεφρεσι δι είμα όλος δικός σας. Μην παρουσιαόασατε γιά μερικέσ ήμέρες, μά κρινώ περιττό νά εγκαταλείψετε τό Παρίσι... Και άν κανένας τολμήσει νά σάς κατηγορήσει, θμηθήητε αυτό που σάς είπα πρός όλιγου: υπολογίζετε σε μένα παντού, πάντοτε κ' ότώήηποτε άν σιμβεί.

— Έυχαριστώ, ήηηότατε, άποκρίθηκε πάλι ό Γαβριήλ με τόν ίδιο τόνο και με τό ίδιο μελαγχολικό χαμόγελο.

Ήταν φανερό πώς ό δουξ ντε Γκιζ κ' ό ναύαρχος Κολινυ είχαν, όχι τή δεκαόκτητα, μά μά άόροστη ίπσηία ότι τό άτύχημα που προσοόντουσαν πώς θρηνοόσαν, δέν ήταν έντελώς τυχαίο. Νόμιζαν έπίσης ότι έτσι ό Γαβριήλ έξυπηρετούσε τίς φιλοδοξίες του ένός και τό θρησκευτικό φανατισμό του άλλου.

Γι' αυτό θεωρούσαν κ' οι δυό καθήρον τους νά πάνε νά πούν δυό καλά λόγια στο φτωχό νεό.

Όταν έμεινε μόνος ό Γαβριήλ, ξεροόξε γύρω του ένα δάκρυμα, είδε τόν τρώμο και τήν περιέργεια της άποίος είχε γίνει άπαισιμενο, άναστένανζε κ' άποφάσισε ν' άπομακρυνθή από τό μοιραίο εκείνο μέρος.

Ξαναγύρισε στο μεγάλο του, χωρίς κανείς νά θέληση νά τόν συλάβη ή νά του μιλήση καν.

Στό Τουρνέλ, τό δωμάτιο του βασιλέως ήταν κλειστό γιά όλους, εκώσ από τή βασίλισσα, τά παιδιά της και τους χειροόφρους που είχαν τρέξει νά παρασταθούν κοντά στο βασιλικό τραματάια.

Μά όλοι τους άναγνώρισαν γρήγορα ότι δέν ήπληχε καμιά έλπις κ' ότι δέν μπορούσαν νά σώσουν τόν Έρρίκο ΙΙ.

Ό Άμβρόσιος Παρέ, ό μόνος ίσως που θα μπορούσε νά τόν σώσει, θροισζόνταν τότε στο Περών. Μά ό δουξ ντε Γκιζ ούτε σκέφτηκε νά στείλη νά τόν ζητήση.

Ό βασιλέως έμεινε τέσσερες ήμέρες χωρίς αισθήσεις.

Τήν πέντητη μέρα, σηήηθε μόνο γιά λίγες στιγμές, τόσο όσο έφτανε γιά νά δώσει μερικέσ διαταγέσ. Μίλησε έπίσης με τή βασίλισσα και της έκανε μερικέσ σικτάσεις, σχετικώσ με τά παιδιά τους και τίς υποθέσεις του βασιλείου.

Έπειτα κυριεύηθηκε από πυρετό και παραλήρημα και περιέπεσε στην άγωνία του θανάτου.

Έίλος, στις 10 Ιουλίου 1559, ό Έρρίκος ΙΙ ξεπύηησε, έπειτ' από έντεκα μέρες άγωνίας.

Τήν ίδια μέρα, ή νεαρά πριγκίπισσα Άρτεμις ντε Κάστρο εγκατέλειψε τό παλάτι και ήγχε νά κλεισθή πάλι στο παλιό μοναστήρι τών Βενεδικτινων του Σαιν—Κεντέν.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΙΙ

XI

Η ΑΥΛΙΚΕΣ ΡΑΔΙΟΥΡΓΙΕΣ

Ό Γαβριήλ θα είχε έκδηηθεί άρκετά τό θάνατο του πατέρα του, άν ό κοντόσταυλος ντε Μονγκουερύ και ή Άρτεμις του Πουατιέ, άν οι δυό αυτοί έννοχοι μετά τό θάνατο του Έρρίκου ΙΙ έ-

Ό Φραγκίσκος Δεύτερος

πεφταν από την δύναμη στην έξορα κι' από τη δόξα στη λήθη. Αυτό περίμενε τώρα ο νεαρός κόμης μέσα στη θλιβερή μοναξιά του μεγάρου του, μέσα στο όλοιο είχε κλειστεί μετά το μοιραίο χτύπημα της 30 'Ιουνίου.

Κατά το διάστημα της αγωνίας του 'Ερρίκου ΙΙ, ο κοντόσταυλος είχε κινήσει κάθε λόγο για να διατηρήσει την επάραι στο στη διακυβέρνηση του βασιλείου. Από την άλλη μεριά πάλι, η 'Αρτεμς του Πουατιέ, παρ' όλο τον πόνο της, τον είχε βοηθήσει όσο μπορούσε περισσότερο στις προσπάθειές του, γιατί κι' η τύχη η δική της; Ήρθατο από τη δική του.

Βασιλεύς είχε ανακηρυχτεί τώρα ο μεγαλειότερος από τους γιουπούς του 'Ερρίκου ΙΙ με το όνομα Φραγκίσκος ΙΙ. Μα ο νέος ήγειμων ήταν μόλις δεκάξη χρόνων και χρειαζόταν ένα κηδεμόνα. Ποιος θα ήταν λοιπόν ο κηδεμών αυτός;

Ο δούξ ντε Γκιζ ή ο κοντόσταυλος Μοιμορανού; Η υπτέρα του Αικατερίνη των Μεδίκων ή ο πρίγκιψ 'Αντώνιος των Βουρβόνων;

Αυτό ήταν το φλέγον ζήτημα που παρουσιάστηκε την επομένη του θανάτου του 'Ερρίκου ΙΙ.

Εκείνη την ημέρα, στις 3 το απόγευμα, ο Φραγκίσκος ΙΙ θα δεχόταν τους αντιπροσώπους του Παρισιέντου κι' αυτός που θα του παρουσίαζε ως κηδεμόνα του, αυτός θα ήταν κι' ο αληθινός κυβερνήτης της χώρας.

Από τό πρωί η Αικατερίνη κι' ο δούξ ντε Γκιζ είχαν πάει κοντά στο νεαρό βασιλέα, με την πρόφασι να του υποβάλουν τα συλλλητηρία του, μα κατά βάθος για να του δώσουν τις συμβουλές των.

Η χήρα του 'Ερρίκου ΙΙ είχε παραδίσει μάλιστα για τό σκοπό αυτό την εθιμοτυπία που τη διέτασσε να μείνει κλεισμένη επί οσάντα μέρες στο δωμάτιό της χωρίς να παρουσιαστεί καθόλου.

Η Αικατερίνη των Μεδίκων, την οποία ο σύζυγός της είχε τόσο παραμελήσει, έννοιωθε πού δώδεκα ημερών, να ξυπνή μεσα της αυτή η άπέραντη και θαδικιά φιλοδοξία που την κατείχε στο υπόλοιπο της ζωής της.

Βλέποντας ότι δεν είχε ελπίδες ν' αναλάβη αυτή ως 'Ιταλίη την κηδεμονία του γιου της, αποφάσισε να υποστηρίξη ένα κηδεμόνα άφοσημενό σ' αυτήν.

Ο κοντόσταυλος Μοιμορανού δεν μπορούσε να είνε αυτός ο κηδεμών, γιατί είχε κάνει επί 'Ερρίκου ΙΙ ό,τι περνούσε απ' τό χέρι της για να υποστηρίξη τη μοσητή αντίληπό της 'Αρτέμιδα του Πουατιέ. Η βασιλομήτωρ δεν τον συγχωρούσε γι' αυτό και συλλογιζόταν μάλλον να τον τιμωρήσει για τη συμπεριφορά του στο παρελθόν.

Ο 'Αντώνιος των Βουρβόνων θα γινόταν στά χέρια της ένα όργανο πού πενήνο. Μα ήνα διαμαρτυρούμενος κι' ή σύζυγός του, 'Ιωάννα ντ' Αλμπρέ, ήταν γυναίκα πολλή φιλοδοξη, πράγμα που θά τους έκανε πούδ επικινδύνους για τό θρόνο.

Έμενε ο δούξ ντε Γκιζ. Προς αυτόν έκλινε ή προτίμησι της Αικατερίνης των Μεδίκων, μά, πριν την εκδηλώσει, ήθελε να έξαριθώσεν άν θ' αναγνώριζε και τη δική της έξουσία ως βασιλομήτορος, αναλαμβάνοντας την κηδεμονία του βασιλέως.

Τώρα ο Φραγκίσκος ΙΙ, ή σύζυγός του Μαρία Στουαρτ, ο Γκιζ και ή Αικατερίνη των Μεδίκων θροσκότουσαν συγκεντρωμένιο στο δωμάτιο του βασιλέως.

Ο Φραγκίσκος κι' ή νεαρά σύζυγός του, μπρός στις τόσες έγωιστικές και ψυχρές φιλοδοξίες της Αικατερίνης και του δουκός ντε Γκιζ δεν ήσαν παρὰ δύο παιδικά γοητευτικά, άπλοικά κι' έρωτευμένα, τών όποιων ή έμπιστοσύνη θά ήλεγαν σ' αυτόν που θά κατόρθωνε πρώτος να κατακτήσει τις ψυχές τους.

Έκλαιγαν ειλικρινά τόν θάνατο του βασιλέως και ή Αικατερίνη τους βοήζε περιλυπούς κι' άπελαισμένους.

— Παιδί μου, είνε στό Φραγκίσκο, βέβαια πρόκει να κλάνης έσθ πρώτος έκείνον τόν όποιο όλοι θηρονοίμε τώρα... Όστόσο, συλλογίσου ότι είσαι τώρα κι' έσθ πατέρας, πατέρας του λαού σου. Ομνήσου ότι είσαι βασιλεύς, παιδί μου!

— Άλλοίμονο! είνε ο Φραγκίσκος ΙΙ, κουνώντας τό κεφάλι του, είνε πούδ βαρύ φορτίο, κυρία, τό σκίτηρο της Γαλλίας για τά χέρια ενός παιδιού δεκάξη χρόνων...

— Μεγαλειότατε, απάντησε ή Αικατερίνη, δεχθήτε μ' έγκαρτέρησι κι' εύγνωμόσην συγχρόνως τό φορτίο που ο Θεός σας δίνει και έμεις θά σας βοηθήσουμε όσο μπορούμε στις προσπάθειές σας.

— Κυρία... σας εύχαριστώ... ψιθύρισε ο νεαρός βασιλεύς με κάποια στενοχώρια.

Και, μηχανικά, γύρισε τά βλέμματά του προς τό μέρος του δουκός ντε Γκιζ, σάν να ήθελε να ζητήσει μια συμβουλή από τό θείο της σύζυγο του.

Στό πρώτο βήμα του στη βασιλεία, και μάλιστα μπρός στη μητέρα του, ο φτωχός νεανίας έβλεπε κιάλας έμπόδια στο δρόμο του.

Μά ο δούξ ντε Γκιζ τότε είνε τότε χωρίς να διατίσει:

— Ναι, Μεγαλειότατε, έχετε δίκιο... Εύχαριστήστε, εύχαριστήστε με διάχυσι τη βασιλίσσα για τά καλά κι' ένθαρρυντικά της λόγια. Μά μην περιορισθήτε μόνο να την εύχαριστήσετε. Πέστε της έπίσης

με τόλημη μεταξδ εκείνων που σας αγαπούν και που τους αγαπάτε, αυτή βρίσκεται στην πρώτη σειρά κι' ότι υπολογίζετε στη μητρική της συνδρομή στη δύσκολη άποστολή που τόσο νέος αναλάβετε...

— Ο θείος μου ντε Γκιζ ήτηρε πατός διετηρηνούς των σκέψέων μου, κυρία, είντε τότε ο νεαρός βασιλεύς, γυρίζοντας προς τη μητέρα του, και άν από φόβο μήπως δεν τ' άν καλά, δεν επαναλαμβάνω τά λόγια του, θεωρήστε ότι τά είπα έγώ ο ίδιος, κυρία και μητέρα μου πολυαγαπημένη, και εύαρεστηθήτε να μου υποσχεθήτε την πολύτιμη συνδρομή σας στην άδυναμία μου.

Η βασιλομήτωρ έριξε προς τό μέρος του δουκός ντε Γκιζ ένα βλέμμα έννοιας και συγκαταθέσεως κι' έπειτα είντε στο γυό της:

— Μεγαλειότατε, τά λιγοστά φώτα μου είντε δικά σας και θά είμαι εύτυχής κάθε φορά που θά με συμβουλευόσαστε. Μα δεν είμαι παρὰ μια γυναίκα και χρειαζέται πλάι στο θρόνο σας ένας ύπερασπιστής που θά μπορη να κρατά ήνα σπαθί. Αυτό τό δυνατό χέρι, αυτή την άνδρική ενεργητικότητα, ή Μεγαλειότης σας θά μπορήσει να βοηχωρίς άλλο σε κάποιο προσφιλή συγγενή του που βρίσκεται εδώ.

Η Αικατερίνη των Μεδίκων άναπέδιδε άμέσως στον δουκά ντε Γκιζ την ύποχρέωσή του. Μ' ένα βλέμμα, είχαν κλείσει μια μουσική συμφωνία μεταξύ τους, ή όποια, φτώσας, όπως θά δοίμε, ούτε ελλοκρινής ήταν κι' άτ' τά δύο μέρη, ούτε μεγάλή διαρκεία.

Ο νεαρός βασιλεύς κατάλαβε τη μητέρα του και, ένθαρρυνόμενος από τό βλέμμα της σύζυγο του Μαρίας Στουαρτ, έδωσε δελά τό χέρι του στον δουκά ντε Γκιζ.

Με τό σφιξίμο αυτό του χεριού του, του παρέδιδε τη διακυβέρνηση της Γαλλίας.

Όστόσο, ή Αικατερίνη των Μεδίκων δεν ήθελε ν' άφήσει τόν γυό της να προχωρήσει πούδ και άλλίζοντας συζήτησι, είντε:

— Η μητέρα σας, Μεγαλειότατε, έχει να σας ζητήσει μια χάρη.

— Ό,τι μου ζητήσετε, θά είντε διαταγή για μένα, απάντησε ο βασιλεύς. Μιλήστε, σας παρακαλώ.

— Ε, λοιπόν, παιδί μου, απάντησε ή Αικατερίνη, πρόκειται για μια γυναίκα που έκανε πούδ κακό στη Γαλλία. Δεν πρόκειται να επηκρινόμε τις άδυναμίες εκείνου που είντε τώρα περισσότερο από ποτέ ιερός. Μα επί τέλους, ο πατέρας σας δυστυχώς δεν ζή πεία, Μεγαλειότατε, και ή θέλησή του δεν έξουσιάζει πεία αυτό τό άνάκτορο... Και όμως αυτή ή γυναίκα, την οποία δεν θέλω να κατονομάσω, τολμά να παραμείνη εδώ άνόμα και να έξακοιούθη με προσβάλλη με την παρουσία της. Κατά τη διάρκεια των ημερών που ο βασιλεύς πάλευε με τόν θάνατο, της υπέδειξαν ότι δεν ταιριάζει να έξακοιούθη να παραμείνη στο παλάτι. 'Ο βασιλεύς πέθανε», ρώτησε εκείνη. 'Όχι, ανανέει άνόμα, της απάντησαν. 'Ε, λοιπόν, άρνού έκείνος ζή άνόμα, και νεις δεν μπορεί να με διώξη. Κι' έμεινε στο παλάτι.

Ο δούξ ντε Γκιζ διέκοψε με σεβασμό τη βασιλομήτορα κι' έσπευσε να πη:

— Συγγνώμη, Μεγαλειότατη... Μα νούζιο ότι έξρω τις αποφάσεις της Α. Μ. του βασιλέως. σχετικώς μ' αυτή που μιλάτε.

Και, χωρίς να πη τίποτ' άλλο, χτύπησε ένα κουδούνι. Ένας ύπηρέτης παρουσιάστηκε.

— Να είδοται ήθε, είντε, ή δούκισσα ντ' Πουατιέ ότι ο βασιλεύς έπιθυμεί να της μιλήσει άμέσως.

Ο ύπηρέτης ύποκλήθηκε και βγήκε έξω για να έστειλή τη διαταγή.

Ο βασιλεύς δεν φάνηκε να έξαρπίστηκε ή ν' άνησυχή καθόλου γιατι έπαιρουν έτοι μέσ' άτ' τά χέρια του τη βασιλική έξουσία. Άπεναντίας μάλιστα φανόταν εύχαριστημένος.

— Δεν πιστεύω να είμαι ύπερβολικός, Μεγαλειότατε, είντε ο Γκιζ, λέγοντας ότι έξρω τις αποφάσεις σας πάνω σ' αυτό τό ζήτημα;...

— Όχι βέβαια, αγαπητέ μας θείε!... απάντησε ο Φραγκίσκος. Κάμτε ό,τι θέλετε, γιατί ό,τι κι' άν κάντε θα είντε καλό...

— Κι' αυτό που λέτε σας, αγαπητέ μου, είντε έπίσης καλό, ψιθύρισε γλυκά ή Μαρία Στουαρτ στ' αυτή τόν σύζυγό της.

Ο Φραγκίσκος κοκκίνισε από εύχαριστήσι και περηφάνεια. Για ένα βλέμμα, για μια λέξη της λατρευτής του Μαρίας θά έδινε όλα τά βασίλεια του κόσμου.

Η βασιλομήτωρ περίμενε με μια άσυγκράτητη άνημπονησία την άπόφασι που θά έπαιρνε ο δούξ ντε Γκιζ, σχετικα με τη μοσητή 'Αρτέμιδα του Πουατιέ, την οποία ο Σημαδεμένος μούσσε έξίσ ισου.

Επί τέλους, ή ημέρα της έκδικήσεως είχε φτάσει και για τους δύο.

— Εκείνη τη στιγμή ο θυρωρός άνήγγειλε με δυνατή φωνή:

— Η ύψηλοτάτη δούκισσα του Βαλεντινού!...

Και ή 'Αρτεμς του Πουατιέ παρουσιάστηκε ταραγμένη, μα περήφανη άνόμα...

Η Μαρία Στουαρτ.

XII
ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΩΝ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ
Η 'Αρτεμς ύποκλήθηκε έλαφρά μπρός στο νεαρό βασιλέα, άνόμα πού έλαφρά μπρός στην Αικατερίνη των Μεδίκων και τη Μαρία Στουαρτ και δεν φάνηκε καν να προσέχη την παρουσία του δουκός ντε Γκιζ.
— Μεγαλειότατε, είντε, με διατάξτε να παρουσιάσει ενάντιόν σας.
(Άκούσθδει)